

Секція 1. УПРАВЛІННЯ ЕКОНОМІКОЮ В УМОВАХ НЕСТАБІЛЬНОСТІ

РОЛЬ КЛАСТЕРІВ У ФОРМУВАННІ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ АПК

*Соловчук К.О., старший викладач
ВНЗ «Національна академія управління», м. Київ, Україна*

Міжнародний досвід показує, що обов'язкова участь сільгоспвиробника в галузевому союзі - це об'єктивна особливість сільськогосподарської економіки.

Через асоціації і союзи можливо забезпечити збалансованість інтересів сільгоспвиробників, переробних підприємств, роздрібною торгівлі, включаючи узгодження цінової політики на всіх рівнях, підтримувати високу якість продукції, втягнути сільгосптоваровиробників у формування аграрної політики.

Відповідні положення повинні бути закріплені законодавчо і передбачати реальні стимули для об'єднання виробників аграрної продукції [1].

Агропромисловий комплекс залишається найбільш великим сектором економіки, що базується переважно на власних ресурсах [82]. Економічна доцільність створення агропромислових кластерів у всіх країнах диктується більшою технічною відсталістю сільгоспвиробництва в порівнянні із промисловістю, його специфікою, соціальною значимістю, необхідністю підвищення конкурентоспроможності продукції і інших факторів.

Кластери можуть впливати на конкурентоспроможність у трьох напрямках: по-перше, вони сприяють підвищенню продуктивності фірм і галузей, по-друге, стимулюють і, по-третє, полегшують формування нового бізнесу, що підтримує інновації [4, с. 92].

Кластер в АПК це ключовий інструмент управління територіальною агропромисловою політикою перерозподілу доданої вартості і комплексного використання соціально-економічного потенціалу.

У центрі інноваційного кластера повинен бути науково-виробничий центр, що покликаний об'єднати міжгалузеві агентства інноваційного розвитку.

Ядром виробничого кластера АПК може бути велике переробне або сільськогосподарське підприємство, що поєднує навколо себе малий і середній бізнес, виробничі і постачальницько-збутові кооперативи, ринкові і інноваційні структури.

Таким чином, наведені форми інвестування (кошти загальнодержавного і місцевого бюджетів, гарантії, позиковий капітал, власні джерела і ін.) можуть бути реалізовані через державне приватне партнерство. Це надасть змогу:

- удосконалити спеціалізацію і забезпечити розвиток галузей сільськогосподарського виробництва, створити стійкі сировинні зони для переробної промисловості;

- забезпечити інтеграцію суб'єктів АПК у багатогалузеві і спеціалізовані продуктові об'єднання юридичних осіб, що здійснюють виробництво продуктів харчування;

- забезпечити технічне і технологічне переоснащення АПК;

- збільшити сукупний обсяг валової продукції;

- забезпечити підвищення рентабельності сільськогосподарського виробництва [3, с. 237].

Міжгалузевий і міжвідомчий характер проблеми припускає участь декількох відомств, однак державним замовником-координатором повинне виступити Міністерство аграрної політики та продовольства України.

У результаті впровадження даних пропозицій буде створена можливість для відродження і розвитку соціальної і виробничої сфер у сільській місцевості; забезпечення умов для стійкого ведення сільськогосподарського виробництва; зниження інвестиційних ризиків приватного капіталу через гарантії і/або участь держави; забезпечення продовольчої безпеки; підвищення доходів сільського населення; створення основ для престижності проживання в сільській місцевості і поліпшення демографічної ситуації на селі; створення структури по розвитку сільської місцевості і розвитку несільськогосподарських видів діяльності; а також формування експортних ресурсів.

Література.

1. Базилевич В.М. Передумови розроблення концепції розвитку АПК України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : // <http://ppeu.stu.cn.ua/index.pl?task=arcls&id=49>

2. Онегіна В.М. Складові інноваційної моделі розвитку аграрного виробництва в Україні / В.М. Онегіна // Вісник Сумськ. нац. аграр. унту. - 2010. - Вип 9/2 (44) - С. 135 - 139.

3. Черевик Н. В. Проблеми та перспективи розвитку АПК / Н. В. Черевик, М. В. Вітченко, А. О. Титаренко // Вісник ЖДТУ (серія: Економічні науки). – 2008. – № 4 (46). – С. 235–245.

4. Шубравська О. В. Інноваційні трансформації агропродовольчого сектора економіки: світові тенденції та вітчизняні реалії / О. В. Шубравська // Економіка і прогнозування. – 2010. – № 3. – С. 90–102.

СТРУКТУРНІ ЕЛЕМЕНТИ СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ КООПЕРАТИВНОГО СЕКТОРУ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

*Довганюк В. М., аспірант
ВНЗ «Національна академія управління», м. Київ, Україна*

До складу пріоритетних галузей економіки в даний час Кабінетом Міністрів України віднесено за окремими напрямками агропромисловий комплекс, житлово-комунальне господарство, машинобудування, транспортну інфраструктуру, рекреаційно-курортну сферу та переробну промисловість, проте чітких сфер діяльності в Розпорядженні від 14 серпня 2013 р. № 843-р [1]. На жаль в даному нормативно-правовому документі не враховано пріоритетність розвитку відповідних суміжних галузей, що мають їх забезпечувати – фінансово-банківської сфери, страхування, ІТ-сфери, консалтингових послуг.

Поступальний розвиток системи кредитної кооперації повинен носити комплексний характер та враховувати не лише сучасні потреби приватних клієнтів і інститутів громадянського суспільства, але й екстраполювати на найближчі п'ять-десять років додаткові фінансові та інші економічні вигоди для держави, приватного інвестора та держави загалом.

Кооперативний сектор економіки в Україні знаходиться на стадії формування. Він охоплює кооперативи та їх об'єднання різних видів кооперації – як ті що реформуються, так і ті що історично склалися, а також ті, що вважаються новими для вітчизняної кооперації [2, с. 39].

На основі проведеного огляду інституційного нормативного забезпечення процесу розвитку системи кредитної кооперації на